

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 3T/42/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010782
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Svetlana Filipová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:8723010782.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

3T/42/2023

Okresný súd Poprad samosudcom Mgr. Svetlanou Filipovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. januára 2024 na pracovisku A., t a k t o

r o z h o d o l :

Obžalovaný
B. C., narodený dňa XX.XX.XXXX v D.,
trvale bytom D., E. D.,
toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby D.,

u z n á v a s a z a v i n n é h o, ž e

dňa 12.06.2023 v čase okolo 15.05 hod. v D. F. G. E. C. XXX pri bráne tam sa nachádzajúcej materskej školy, po predchádzajúcej žiadosti jeho bývalej družky – poškodenej H. B., aby ju nechal a odišiel preč, povedal poškodenej: „Po celý čas, ako som bol v base, tak som rozmýšľal nad tým, ako ťa zabijem!“, čím v dôsledku predmetnej verbálnej hrozby vzbudil u poškodenej H. B., trvale bytom I. F. J., G. D. C. XXX/XX, dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

t e d a

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie a taký čin spáchal na chránenej osobe – blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona v spojení s ustanovením § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal na tunajší súd dňa 26.09.2023 obžalobu číslo 1Pv 319/23/7706-35 zo dňa 25.09.2023 na obvineného B. C. pre skutok právne kvalifikovaný tak, ako je uvedené v skutkovej vete, právnej vete a právnej kvalifikácii výroku o vine tohto odsudzujúceho rozsudku.

Obžalovaný bol v prípravnom konaní väzobne stíhaný z dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 písmeno c/ Trestného poriadku na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad číslo konania 8Tp/34/2023-19 zo dňa 14.06.2023, právoplatného dňa 28.06.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove číslo konania 1Tpo/2/2023-43 zo dňa 28.06.2023, pričom väzba začala dňa 12.06.2023 a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby Prešov. Samosudca po podaní obžaloby rozhodol o ponechaní obžalovaného vo väzbe uznesením zo dňa 07.11.2023, právoplatným dňa 14.11.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove číslo konania 7Tos/11/2023-303 zo dňa 14.11.2023.

Obhajoba na hlavnom pojednávaní vyjadrila nesúhlas s podanou obžalobou. Obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku o tom, že je nevinný a vypovedal, že s poškodenou sa stretli už v piatok dňa 09.06.2023 v ranných hodinách pred základnou školou, hneď po jeho prepustení na slobodu, rozprávali sa, ale poškodená toto stretnutie popiera. V deň skutku 12.06.2023 išiel k materskej škole, bol tam už skôr, čakal poškodenú pri prvom prednom vchode, ona vošla druhým zadným vchodom, zapískal na ňu a kývol, aby prišla k nemu. Ona mu kývla, aby išiel preč. Myslel si, že sa bála, že bude mať doma problém s mužom. Mal jej číslo, ale jej nevolal, lebo má muža, aby si nemyslel, že ju prenasleduje. Pýtal od nej heslo na Facebook, že ju kvôli tomu hľadal aj v práci, povedala, že heslo nezmenila, telefón nemá a Facebook nepoužíva a v tej práci už dlhšie nerobí. Chcel jej odovzdať i odkaz od bývalej svokry a že ju zháňal exekútor. Pýtal sa jej, či niečo potrebuje, posielala mu peniaze do väzenia, povedala, že nie. Išla do škôlky pre deti a on si uvedomil, že ani deti nepočkal, bol zvedavý, ako zareagujú. Syn K. sa k nemu rozbehol, dal mu 10,00 eur na sladkosti a objímal Janka sediaceho v kočíku. Dozvedel sa, že so svojím manželom si začala už skôr, bol zvedavý kedy. Odpovedala, že iba teraz nedávno a kráčala preč. Išiel za ňou, držal krok s K., povedala mu, že čo sa opovažuje jej také pýtať, keď on ju podvádzal. Povedal, že má pravdu, išiel preč a počul, ako vraví, nech jej dá už pokoj. V obžalobe sa píše, že sa jej mal vyhrážať stále dookola jednou vetou, že ako v base rozmýšľal, ako ju zabije. Poškodená ho oklamala. On jej písal, nech si zariadi život, nájde si iného. Popravde ale nečakal, že si s piatimi deťmi niekoho nájde. On ju neľúbil, vedela to. Bola dobrá žena, postarala sa, dvakrát mu zle urobila, on jej odpustil. Prvýkrát, keď mu zle urobila, bol z toho priestupok, vraj ju napadol, bola to len bežná hádka, klamala mu, povedal, že je koniec, ťapol ju po líci a odišiel. Je pomstychtivá osoba, druhýkrát mu urobila zle, keď vypisovala jeho bývalej žene a deťom v Írsku blbosti, urobila medzi nimi roztržku, až bývala žena na neho podala trestné oznámenie a za neplatenie výživného sedel vo väzení. Keď zistil, čo urobila a že pôjde do väzenia, odišiel od nej a chcel sa zabiť. Ani vtedy jej neublížil, ublížil sebe. Vo väzení sa cítil trápne, že mu posielala peniaze a on ju ani neľúbi. O jeho nevere nevedela počas vzťahu. Dozvedela sa to v piatok 09.06. prostredníctvom Facebooku, kde zverejnil fotku. S deťmi poškodenej vychádzal dobre. Pri odstraňovaní rozporov zotrval na výpovedi z prípravného konania, že poškodená mala motív pomsty a možno aj donútenie zo strany jej manžela. Na hlavnom pojednávaní pritom pôvodne vypovedal, že jej motívom bolo to, že sa bála povedať a vedela, že deti to doma povedia, že sa stretli. Pred mužom ho očiernila a určite by sa pýtal, prečo sa s ním stretla a prečo vzali peniaze (10,00 eur, ktoré dal deťom na sladkosti). V závere hlavného pojednávania vypovedal, že aj keby niečo také, ako je v obžalobe, odznelo, poškodená sa nemala prečo báť, lebo ju hneď ubezpečoval, že jej nič neurobí.

Svedkyňa poškodená H. B., bývalá družka obžalovaného, vypovedala na hlavnom pojednávaní, že keď išla v deň skutku po deti do škôlky, obžalovaný už sedel oproti v parku na lavičke. Vstal a volal na ňu. Vtedy sa nebála, boli tam aj iné mamičky. Pristúpila k bránke, chcel od nej heslo z emailu, ktoré nemala a on ostal tam. Išla pre synov a on čakal na nich. Priblížil sa k deťom, vravela mu, aby odišiel, išiel za nimi, aj jej chytil kočiar, že ju nepustí. Chcel vysvetlenie, povedala mu, že mu nič vysvetľovať nemusí, nech odíde. Videl na nej, že sa bojí. Povedal jej, že celý čas vo väzení myslel na to, ako ju zabije. Je bezdomovec a vedel, že z väzenia nemá kam ísť. Vyhrážal sa jej na chodníku pri škôlke nižšie na ulici E.. Mal u nej istotu, posteľ, teplú stravu, strechu nad hlavou, za ktorú neplatil. Bol neodbytný, neodišiel.

Nemala pri sebe mobil a aby ho zastrašila, povedala, že zavolá políciu a pritom akože hľadala mobil. Hľadal ju aj v jej bývalej práci, tam mu povedali, že už tam nepracuje, preto vedel, že jediné miesto, kde ju nájde, bude škôlka. Vedel, kde byva. V minulosti ju asi podviedol, no nepristihla ho. Vedela, že keby ho vyhodila počas vzťahu z domu, boli by vyhrážky, že sa zabije, tak počkala, kým nepôjde sám do väzenia za výživné. Ich vzťah nemal zmysel, vzťah ukončila. Počas ročného spolužitia nepracoval, ničím neprispieval. Len raz jej dal nejaké peniaze. Všetko platila, potreboval fajčiť a dobré jedlo. Raz ju zbil za to, že nemal, čo fajčiť. Bála sa, že sa bude vyhrážať samovraždou, raz pojedol tabletky s alkoholom, mal takéto sklony. K deťom sa správal otrasne, zdvihol na nich aj ruku. Od otca svojich detí odišla, pretože bol alkoholik a bil ju. Posledne jej od obžalovaného z väzenia prišiel čudný list so slovami „ahoj, Satan“, že keď sa vráti domov, prvá zastávka bude ona, že si to s ňou vyrieši a že sa jej pomstí. Asi za to, že ho nechala. Súd na hlavnom pojednávaní prehral aj zvukovoobrazový záznam z výpovede svedkyne poškodenej z prípravného konania.

Obžalovaný tvrdil, že svedkyňa poškodená klame, už trikrát dala chlapov do väzenia. Vie, čo jej hrozí pre krivé obvinenie. Má tendencie fabulovať i podľa znalca, ktorému nahovorila, že je agresívny.

Svedkyňa L. J. M., sestra obžalovaného, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný s poškodenou na začiatku spolu žili normálne bez hádok. Potom sa raz pohádali a raz boli za dobre. Brat dával poškodenej peniaze, čo zarobil na zábavách. V decembri 2022 prišla poškodená k nej po obžalovaného, aby sa k nej vrátil, boli spolu a potom ho zas vyhadzovala z domu. Písali si, keď bol obžalovaný vo väzení, posielala mu peniaze. Napísal jej, že s ňou nechce byť, aby si našla druhého. V deň skutku 12.06.2023 ráno išla so švagrom, videla ich sa spolu slušne rozprávať pri pozemných stavbách. Bola na chodníku na druhej strane cesty a zvedavá, či sa nezačnú hádať. Potom jej obžalovaný povedal, že sa len slušne rozprávali. S poškodenou vychádzala dobre, nezverila sa jej o tom, že by jej obžalovaný ubližoval. Nepovedal jej to ani nikto iný. Na otázku obžalovaného, či si je istá, že ich videla 12.06., odpovedala, že ich videla 09.06.. Po liste od obžalovaného sa jej poškodená pýtala, prečo jej dal koniec. Obžalovaný sa jej nepriznal, že poškodenú neľúbi. Nechcel s poškodenou žiť kvôli hádkam a peniazom. Žili spolu asi rok a pol a navštevovala ich v domácnosti poškodenej niekedy každý týždeň, niekedy raz za dva týždne, niekedy bola pozvaná, niekedy len tak, aj cez víkendy aj cez týždeň, poobede alebo k večeru. Spravidla boli všetci doma. Žili spolu s deťmi poškodenej. Na otázky svedkyňa nevedela uviesť, koľko presne detí poškodená mala, ani ich mená a vek. Nevedela ani meno najstaršej dcéry. Vypovedala, že obžalovaný sa s deťmi hral, mali ho rady. Na konkrétnu situáciu na dokreslenie vzájomného vzťahu obžalovaného s deťmi poškodenej, ktorej bola svedkom v domácnosti poškodenej, si nevedela spomenúť.

S výpoveďou svedkyne – sestry obžalovaného poškodená nesúhlasila a obžalovaný jej výpoveď označil za pravdivú.

Svedok B. B., manžel svedkyne poškodenej, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že keď prišiel v deň skutku domov z práce okolo 15.15 hod. – 15.20 hod., manželka – svedkyňa poškodená ležala doma na posteli v kuchyni pri okne s plačom a triasla sa. Deti boli na sedačke a na posteli. Keď sa pýtal, čo sa stalo, neodpovedala, opýtal sa aj šesťročného chlapca Adka, ten mu povedal, že pri škôlke čakal nejaký ujo a sa jej vyhrážal, vzal kočík s malým N. a nechcel ho pustiť. Manželka prestala plakať a išli na políciu. Manželka mu potom uvádzala, že išiel s ňou ešte od škôlky do polky cesty, mal kočiar a nechcel jej ho dať. Na políciu prišiel aj obžalovaný a asi dvakrát mu povedal, že nech to manželka stiahne, lebo mu zo života urobí peklo, že príde jeho brat a potom uvidia, čo sa stane. Na otázky svedok odpovedal, že manželka mu vravela, že obžalovanému povedala, že má ísť preč, nedal si povedať, stále chodil za ňou, vyhrážal sa jej, že je kurva a že v base premýšľal, ako ju zabije. Napísal správu obžalovanému kvôli manželke i kvôli deťom, že idú na políciu a že to nenechá tak. On nie je agresívny, ani žiarlivý, nevyvoláva konflikty. Od susedov počul, ako sa k manželke počas ich vzťahu správal, ako jej ubližoval. Vzťah mali zlý. List z basy jej poslal, kde sa vyhrážal smrťou i počas spolužitia sa vyhrážal. Vzťah ukončila manželka. V ten deň mal v práci manželkin telefón, lebo jeho sa rozbil. Stretnutie obžalovaného s manželkou by mu neprekážalo, keby vedel, že sa stretnú a pozdravia, ale keď sa jej vyhráža, tak áno. To je rozdiel. Poškodenú spoznal cez sociálnu sieť, písali si a po čase sa rozhodol po ôsmich rokoch práce v zahraničí vrátiť sa na Slovensko, už mal toho dosť, zomrela mu babka, nestihol ani pohreb otca a deda. Dňa 28.02.2023 prišiel na Slovensko k poškodenej a začali spolu bývať, vzali sa v apríli po dvoch mesiacoch. Zmenil si priezvisko na manželkine. S manželkou mali obdobie, keď mali len jeden mobil, v práci rozbil asi štyri, teraz má každý svoj.

Obžalovaný tvrdil, že svedok B. B. účelovo klame, poškodená neuvádzala nič z toho, čo on. Svedok vedel, že pôjde na políciu kvôli sms, ktorú mu poslal. Svedok sa bál ich stretnutia, až od neho sa dozvedel, že vzťah ukončil on a nie poškodená, ktorá mu písala, že má najlepšieho muža. Chlapec, s ktorým žil rok a pol, nevie, ako sa volá, že nejaký ujo?

Znalkyňa v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, psychológia sexuality, D. K. O., D., vypracovala znalecký posudok číslo 39/2023 na osobu obžalovaného, pri ktorom konštatovala, že jeho intelektové schopnosti sú v pásme podpriemeru a mnestické schopnosti na rozhraní podpriemeru a defektu na úrovni ľahšej duševnej zaostalosti v hornom pásme. Ak by sa u obžalovaného vyskytovali pravé konfabulácie, tak najskôr vedomé, zámerné fabulácie, nie nevedomé, pretože nebolo zistené poškodenie mozgu. Vysoko pravdepodobne u neho dochádza k vedomému (zámernému) skresľovaniu prežitého vo všeobecnosti a to v jeho prospech v podstatných i v menej podstatných detailoch. Má nadpriemerné lži skóre. Má sklony k afektívnemu správaniu – agresívnemu správaniu, ktoré sú súčasťou jeho narušenej, patologickej osobnostnej výbavy (znaky emočne nestabilnej, dissociálnej osobnosti). Agresívne sklony sú prítomné trvalo i v stave za triezva, potencované do podoby heteroagresívneho správania pod vplyvom alkoholu. Možno u neho predpokladať závažné poruchy správania motivované primárne jeho osobnostnou výbavou i sekundárne na toxickom podklade a situačnom kontexte. Má náladovú, výbušnú osobnosť, pričom agresivita sa javí ako jedna z jadrových zložiek jeho osobnosti. K poškodenej možno u neho predpokladať skôr povrchný vzťah až s pocitom krivdy, ublíženia zo strany poškodenej, teda je skôr sýtený jeho negatívnejšou afektivitou. Práve uvedené by mohlo byť významne motivujúce jeho vyšetrované konanie, možno vylúčiť patologickú motiváciu. Prítomné zmnožené znaky skôr negatívnej prognózy jeho resocializácie. V znaleckom posudku číslo 40/2023 na osobu svedkyne poškodenej konštatovala, že disponuje tendenciami k vedomým fabuláciám, má lži skóre v pásme populačného nadpriemeru, neboli ale preukázané pravé pamäťové konfabulácie v dôsledku organického poškodenia mozgu. Poškodená by si bola vo všeobecnosti spôsobilá ňou uvádzané skutočnosti vymyslieť (jednoduchosť kriminogénnej situácie) i bez autentického prežitia, no skôr absentuje psychologicky zrozumiteľný motív k ľživej výpovedi. Motív pomsty, či strach z reakcie manžela, možno považovať skôr za menej pravdepodobný, a to najmä vzhľadom na aktuálny rodinný stav poškodenej. Má len mierne akcentovanú osobnostnú štruktúru, agresivita nie je jadrovou zložkou jej osobnosti. Má dobrú sociabilitu, humánne a sociálne nastavenie. Je mierne konfliktnejší typ osobnosti. Najmä v afektívne napätých, záťažových situáciách možno očakávať jej inadekvátne, panické ako i infantilné správanie s prejavmi odbrzdenosti, heteroagresívne orientované najskôr iba obranne. Jej vzťah k obžalovanému je negatívny, po už trvalom rozpade partnerského súžitia, aktuálne s prežívaním hnevu, zlosti, strachu, pocitmi ublíženia a sklamania. Nejde o osobnosť aktívne provokujúcu, konfliktný typ. Jej prípadný podiel na viktimizácii by bol skôr zanedbateľný. Možno u nej potvrdiť prežívanie obáv z konania obžalovaného. Súd závery znalkyne z oboch znaleckých posudkov prečítal na hlavnom pojednávaní so súhlasom prokurátora a obžalovaného.

Trestné oznámenie podala dňa 12.06.2023 medzi 17.50 hod. a 18.30 hod. svedkyňa poškodená na Obvodnom oddelení Policajného zboru Poprad, kde uvádzala skutočnosti, ako na hlavnom pojednávaní s tým, že potom ako prišla domov, približne o desať minút prišiel jej manžel, ktorému o tom povedala a išli spolu na políciu.

Trestným rozkazom Okresného súdu Poprad číslo konania 6T/94/2018-138 zo dňa 10.09.2018, právoplatným dňa 10.09.2018, bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona za to, že sa dňa 13.05.2018 okolo 16. 00 hod. v mieste prechodného bydliska svojej manželke P. C. opakovane vyhrážal zabitím a vybitím všetkých zubov, čím vzbudil u poškodenej – jemu blízkej osobe dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Súd mu za to uložil trest odňatia slobody v trvaní pätnásť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dva roky a obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov.

Rozkazom vedúceho Odboru všeobecnej vnútornej správy Okresného úradu Poprad číslo OU-PP-OVVS-2022/004634-3 zo dňa 25.01.2022, právoplatným dňa 21.02.2022, bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov, ktorého sa dopustil tým, že dňa 22.01.2021 okolo 13.00 hod. v byte na ulici Q. X R. D. fyzicky napadol H. B. tak, že ju raz

udrel dlaňou pravej ruky do pravej časti tváre bez spôsobenia vážnejšieho zranenia vyžadujúceho si lekárske ošetrovanie ani práceneschopnosť, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,00 eur. Z odôvodnenia rozkazu vyplýva, že skutok možno považovať za preukázaný na základe skutočností uvádzaných svedkyňou H. B., ktorá oznamovala fyzické napadnutie, pričom ňou uvádzané skutočnosti boli potvrdené aj samotným B. C., ktorý sa ku skutku priznal, uviedol, že sa neudržal pre predchádzajúci slovný konflikt a dlaňou ruky udrel H. B. po tvári.

Správou riaditeľa Ústavu na výkon väzby Prešov z júla 2023 bol obžalovaný hodnotený všeobecne, správanie mal na požadovanej úrovni bez nezhôd s obvinenými na spoločnej cele. Pracovne zaradený nebol.

Podľa odpisu z Registra trestov vedeného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, obžalovaný bol v rokoch 1993 až 2022 osemkrát súdne trestaný. Štvrtý záznam sa týka odsúdenia za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno c/, písmeno d/ zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, rozsudok bol právoplatný dňa 11.07.2008, z nepodmienečného trojročného trestu odňatia slobody v I. nápravno-výchovnej skupine bol podmienene prepustený 05.01.2012 a v dvojročnej skúšobnej dobe sa osvedčil v máji 2014. Šiesty záznam sa týka odsúdenia pre prečin nebezpečného vyhrážania v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, ktorý spáchal závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe, podmienenečný trest odňatia slobody pätnásť mesiacov s dvojročnou skúšobnou dobou bol zrušený pri v poradí siedmom odsúdení, právoplatným dňa 08.03.2019, pre kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný podmienenečný trest odňatia slobody dva roky a šesť mesiacov a určená trojročná skúšobná doba do 11.09.2021.

Posledné odsúdenie bolo rozsudkom Okresného súdu Poprad spisová značka 5T/44/2021 zo dňa 21.02.2022, právoplatným dňa 21.02.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove spisová značka 8To/26/2022 zo dňa 09.08.2022, opätovne pre kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona, bol mu uložený jednoročný nepodmienečný trest odňatia slobody v ústave s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd Prešov uznesením číslo konania 31PP/33/2023-17 zo dňa 08.06.2023, právoplatným dňa 08.06.2023, obžalovaného podmienenečne prepustil z výkonu jednoročného trestu odňatia slobody uloženého Okresným súdom Poprad v konaní spisová značka 5T/44/2021 a určil mu skúšobnú dobu tridsať mesiacov s probačným dohľadom v trvaní jedného roka.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že v období od 23.07.2016 do 12.06.2023 bol obžalovaný päťkrát deliktuálne postihnutý pokutami od 30,00 eur do 40,00 eur a v jednom prípade pokarhaním. Dňa 22.12.2021 okolo 13.00 hod. v byte na Q. X R. D. napadol H. B., udrel ju dlaňou pravej ruky po tvári. V presne zistený deň pred dňom 15.09.2018 na svojom Facebook profile zverejnil tri pornografické videá, na ktorých bol spolu s P. C., ktoré natočil s jej súhlasom v roku 2013, keď spolu žili v Anglicku tak, že ich mohli vidieť všetci jej priatelia. Dňa 11.09.2018 napísal okolo 03.42 hod. cez Messenger vulgárnu osočujúcu správu svojej manželke P. C.. Dňa 18.08.2016 o 17.30 hod. na pešej zóne v D. striekol do tváre mužovi slzotvornú prchavú látku a udrel ho pravou päťou do nosa s krvácaním, čo si vyžiadalo lekárske ošetrovanie s dobou liečenia 4 dní. Dňa 23.07.2016 o 11.30 hod. v Štrbe napadol svoju manželku P. C., spôsobil jej ľahké zranenia – udretie hlavy, brucha, drieku, krvácanie z nosa a hematómy po tele, ktoré si vyžadovali hospitalizáciu 3 dni a liečenie 14 dní.

V záverečnej reči prokurátor trval na tom, že bolo preukázané, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný, ktorému ako špeciálnemu recidivistovi navrhoval uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere minimálne 16 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Obhajca mal za to, že obžaloba stojí na nevierohodnej výpovedi poškodenej, čím vznikajú závažné pochybnosti o tom, či sa skutok stal. Samotný výrok podľa obžaloby nie je spôsobilou nebezpečnou vyhrážkou, poškodená neuviedla žiadne súvisiace konanie, ktoré by u nej mohlo vyvolať dôvodnú obavu, navyše výrok bol podľa poškodenej vyslovený v minulom čase. Obžalovaný, ktorý ukončil vzťah, nemal dôvod sa vyhrážať poškodenej a iných svedkov niet. Podľa znalkyne má poškodená sklony k fabuláciám. Poškodená sa

mu chcela pomstiť a ublížiť mu. Argument, že sa bojí obžalovaného, neobstojí, pretože sa zúčastňovala hlavného pojednávania, a to aj v neprítomnosti svojho manžela. Medzi výpoveďou poškodenej a jej manžela boli závažné rozpory. Preto obhajca navrhoval obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Obžalovaný v záverečnej reči udával, že je súdený na základe jednej vety, pritom bol len tri dni z výkonu trestu a chránil sa, ako sa dalo. Verbálne útočil na prokurátora, že tam nebol a len on tvrdí, že tam padli slová „zabijem Ťa“, tvrdí to vo svoj prospech, aby štát neplatil odškodné. V rámci posledného slova sa obžalovaný ospravedlňoval prokurátorovi za tvrdé slová, ktoré povedal v hneve. Vždy mal len pekné ženy, poškodenú bral tak, že mu ju pán S. zoslal. Neriešil, že nemá zuby, kamaráti sa mu uškŕňali, že akú má ženu. Vždy chcel krásu a ona bola добрota. Až potom zistil, že nie pán S., ale O. mu ju poslal. Je tu za svoje dobro, že choval cudzích päť detí a vlastné nie, za čo si trest zaslúžil.

Súd v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku hodnotil len dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

Súd pri osobe obžalovaného konštatuje, že tento má podľa znalkyne psychologičky patologicky štruktúrovanú osobnosť a výrazné sklony k agresii, ktorá je jadrovou zložkou jeho osobnosti na rozdiel od osobnosti poškodenej. Súd tu zdôrazňuje, že agresivita nie je len fyzická – násilné konanie proti telu iného (brachiálne heteroagresívne správanie), ale aj verbálna. Obžalovaný sa i na hlavnom pojednávaní prejavil prchkým a útočným verbálnym prejavom, a to dokonca i voči prokurátorovi, čo je zjavné zo zvukových nahrávok. Jeho verbálny prejav bol obširny, pripisoval význam i nie s vecou súvisiacim detailom z minulosti a vo svojej výpovedi si v konečnom dôsledku odporoval. S poukazom na zistenie znalkyne, že obžalovaný pociťuje krivdu zo vzťahu s poškodenou, súd akcentuje výslovné vyjadrenie obžalovaného, že nečakal, že poškodená s piatimi deťmi si niekoho počas jeho výkonu trestu nájde. Opisoval ju, ako dobrú, ale nie peknú ženu, ktorú nikdy neľúbil. Opakoval a zdôrazňoval, že to on ukončil vzťah. Popieral, že by povedal poškodenej, že rozmýšľal, ako ju zabije, v inej časti výpovede povedal, že aj keby niečo také odznelo, poškodená sa nemala prečo báť, lebo ju hneď ubezpečoval, že jej nič neurobí. Čo by bolo nelogické, ak by z jeho prejavu nemala strach a ak by ju verbálne nezastrašoval. Argument obžalovaného, že nemal dôvod ublížiť poškodenej a vyhrážať sa, pretože v minulosti, keď mu ublížila ona, on jej neublížil, ale chcel ublížiť sebe, súd považuje za účelový až absurdný.

Tu už len na margo životného štýlu obžalovaného a jeho osobnosti, prostriedkom jeho psychického nátlaku na poškodenú boli evidentne v minulosti aj teatrálné vyhrážky samovraždou. Z logiky vecí nemožno dospieť k záveru, že samovražedné prejavy voči vlastnej osobe vylučujú život alebo zdravie ohrozujúce násilné prejavy voči tretej osobe. To, že agresívnych násilných prejavov voči tretím osobám vrátane jemu blízkym osobám v minulosti schopný bol, dokladuje výpis priestupkov, výslovne vo vzťahu k poškodenej H. B. i rozkaz Obvodného úradu Poprad o uložení sankcie za úmyselný priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a odpis z registra trestov obžalovaného spolu s trestným rozkazom Okresného súdu Poprad spisová značka 6T/94/2018. Nadpriemerné ľži skóre obžalovaného a jeho vedomé, zámerné fabulácie vo vlastný prospech sa prejavili i pri jeho opise predmetného priestupku voči poškodenej H. B. zo dňa 22.12.2021 na hlavnom pojednávaní, kedy sa snažil vyviníť, že ju len potľapkal po líci, pričom z písomného odôvodnenia rozkazu vyplýva, že sa ku skutku tak, ako bol oznámený poškodenou a uvedený v rozkaze, v celom rozsahu priznal.

Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že v čase skutku už bol dávnejšie vzťah obžalovaného a poškodenej ukončený. Nerozhoduje pritom z pohľadu súdu, kto dal definitívnu bodku za vzťahom, každý mal svoj dôvod (obžalovaný – povrchný vzťah bez hlbších citov k poškodenej, poškodená – sklamanie zo spolužitia, ktoré mala prevažne financovať, výhrady voči egocentrickému a násilnému správaniu partnera k nej i deťom).

Krátko, možno konštatovať, že bezprostredne, po podmienenom prepustení na slobodu, obžalovaný iniciatívne vyhľadal prítomnosť poškodenej zneužívajúc informácie o jej dennom režime. Vyhľadal ju v práci, počkal si na ňu pred materskou škôlkou v poobedňajších hodinách, a to napriek tomu, že potvrdil, že mal jej telefónne číslo a mohol jej zavolať alebo poslať správu. Ako dôvod vyhľadania poškodenej udával banálne, neosobné a s ich vzťahom nesúvisiace záležitosti ako heslo k emailu, pozdrav od príbuznej a vyznenie o exekučnom konaní. Ak by to boli jediné a skutočné dôvody

nutnosti kontaktovania poškodenej obžalovaným, podľa súdu, nedávali dôvod na vopred neohlásený a poškodenou nevyžiadaný osobný kontakt na obžalovaným cielene vytipovanom mieste, dokonca v prítomnosti maloletých detí poškodenej, u ktorých si chcel obžalovaný taktiež overiť, či sa mu potešia. Taktiež v rámci svojej obširnej výpovede v konečnom dôsledku v rozpore s pôvodne tvrdenými neosobnými dôvodmi vyhľadania poškodenej priznal, že dôvodom osobného kontaktu s poškodenou bol jeho zámer zistiť u poškodenej, kedy nadviazala vzťah s manželom, či to bolo ešte počas ich vzťahu, teda či ho podvádzala a ako dlho.

Obžalovaný rovnako tak potvrdil, že videl, ako mu poškodená pri prvotnom kontakte kývla, aby išiel preč. V čase, keď bola sama s dvoma maloletými deťmi, bez toho, aby boli v blízkosti tretie osoby, nechcel napriek jej opakovaným výzvam, odísť a nasledoval ju. To preukazuje výpoveď svedkyne poškodenej i nepriameho svedka – manžela poškodenej, ktorý prvotné informácie o skutku získal po príchode domov aj od šesťročného syna poškodenej, ktorý bol na mieste skutku. V uvedenom rozsahu priebeh skutkového deja v podstate nerozporoval ani obžalovaný, ktorý priznal, že poškodenú s deťmi nasledoval i na ulici. Preto neobstojí argument obhajoby, že poškodená neudávala žiadne sprievodné konanie obžalovaného, ktoré by malo dokresľovať verbálny prejav obžalovaného a jeho nebezpečnosť. Podľa vlastného udania obžalovaného, ten sa v takejto pre poškodenú vypätej a neočakávanej situácii zaujímal o to, kedy začala vzťah so svojím súčasným manželom, čo ho údajne zaujímal, pretože od tretích osôb sa mal dozvedieť, že s ním bola v kontakte už skôr, počas ich vzájomného vzťahu. Sám sugestívne udával, že poškodená mala mať strach z reakcie manžela, ak by sa dozvedel, že sa stretli. Udával, že problém by mala, aj keby jej zavolať, preto ju telefonicky nekontaktoval, radšej osobne vyhľadal, čo je tiež rozporuplná obhajoba, nakoľko do škôlky a zo škôlky s deťmi mohla ísť aj s manželom a neútočná, neosobná komunikácia napríklad prostredníctvom sms správy by nezadala dôvod na neadekvátnu reakciu manžela poškodenej.

Obžalovaný pritom zároveň po celý čas trestného konania popieral, že by poškodená mohla mať strach z neho. Neskôr v priebehu hlavného pojednávania udával, že poškodená ho musela očierniť pred svojím manželom a bála sa, že pravda výjde najavo, že vzťah ukončil on a deti ho majú rady. Čomu súd taktiež neporozumel, nakoľko manžel poškodenej žije s poškodenou a jej deťmi v spoločnej domácnosti, uzavreli manželstvo, čakajú spoločné dieťa a nevedno, z akého dôvodu by ho osoba obžalovaného ako muža mala ohrozovať. Znalkyňa taktiež s poukazom na súčasnú rodinnú situáciu poškodenej nedohľadala u nej zrozumiteľný motív k ľivej výpovedi v neprospech obžalovaného. Samotná poškodená vyjadrovala nespokojnosť s ich vzájomných vzťahom, a to najmä s poukazom na parazitistický a záhaľčivý spôsob života obžalovaného a agresívne, nevhodné správanie voči nej i voči jej deťom. Harmonickosť spolužitia obžalovaného s rodinou poškodenej nevedela hodnoverne opísať ani svedkyňa – sestra obžalovaného, ktorá mala pravidelne navštevovať domácnosť poškodenej za prítomnosti detí. Svedkyňa udávala, že žili „dobro“, ale jej výpoveď je podľa súdu nevierohodná a účelová v prospech obžalovaného, súrodenca svedkyne, nakoľko nevedela mená, vek, dokonca ani presný počet detí poškodenej a nespomenula si ani na jednu situáciu z ich domácnosti, ktorej by bola svedkom, na dokreslenia dobrého vzťahu obžalovaného k deťom poškodenej, aj keď vypovedala, že počas rok a pol trvajúceho vzťahu obžalovaného s poškodenou chodila do ich domácnosti pravidelne v týždňových, najviac dvojtýždňových intervaloch.

Súd výpoveď obžalovaného nepovažuje za konzistentnú a uvádzaním prílišných detailov a nesúvisiacich okolností sa javí, že chcel zahovoriť to, že z jeho strany k agresívnemu verbálnemu prejavu voči poškodenej v deň skutku došlo.

Obžalovaný bol postihnutý za násilný priestupok voči poškodenej a v minulosti bol súdne trestaný pre nebezpečné vyhrážanie voči bývalej manželke, s ktorou má vlastné deti. Poškodená vypovedala, že počas ich vzťahu mal sklony fyzicky útočiť na ňu i na jej deti. Opisovala ho ako vypočítavého a záhaľčivého človeka, ktorý ju zneužíval, čo sa týka bývania, stravy a jeho potrieb. Obžalovaný žiadnym spôsobom svojou obhajobou tieto tvrdenia poškodenej nevyvrátil, nepreukázal, ani len netvrdil, že by pravidelne pracoval a prinášal príjem do rodiny, spomenul len neurčité zábavy, ktoré mal organizovať a nekonkretizoval výšku svojich príjmov, ani ich pravidelnosť. K tomu preukázateľne neplatil určené výživné na svoje biologické deti v starostlivosti jeho bývalej manželky, za čo bol aj odsúdený a vo výkone trestu odňatia slobody.

Súd po vzhľadnutí zvukovoobrazového záznamu o výsluchu poškodenej z prípravného konania, spôsob jej rozprávania a opisu udalostí a charakteru pomeru s obžalovaným, mimiku, s prihliadnutím na závery znalkyne psychologičky na adresu poškodenej s osobitným zreteľom prihliadal na to, že poškodená nemá osobnosť aktívne provokujúcu a jej prípadný podiel na viktimizácii by bol skôr zanedbateľný. To, že svedkyňa poškodená bola rozrušená, podráždene reagovala na dopyty obžalovaného ohľadom jej súčasného vzťahu a doma bola rozrušená a plakala, je podľa súdu, v priamej korelácii so závermi znalkyne psychologičky, že poškodená v dôsledku afektívne napätej, záťažovej situácie môže reagovať až panicky, odrzdena a obranne. Rovnako tak znaleckým skúmaním bolo zhodnotené, že z konania obžalovaného má poškodená strach.

Argument obhajoby o tom, že poškodená nemá strach z obžalovaného, keďže sa zúčastňovala hlavného pojednávania s obžalovaným, a dostavila sa dokonca i bez sprievodu manžela, rovnako tak súd neakceptoval ako relevantný argument, pretože svedkyňa poškodená realizovala svoje zákonné procesné práva, žiadala o možnosť výsluchu v neprítomnosti obžalovaného a mala vedomosť, že nakoľko je obžalovaný väzobne stíhaný, že na hlavne pojednávanie bude eskortovaný a nedostaví sa sám dobrovoľne, teda nebude riziko ich osobného kontaktu počas čakania na hlavné pojednávanie pred pojednávacou miestnosťou. Obžalovaný bol predvádzaný príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Súd návrhy obžalovaného a obhajoby na zabezpečenie dôkazných prostriedkov – kamerových záznamov z verejného priestranstva a elektronickej komunikácie s určenými osobami z mobilu obžalovaného odmietol ako nedôvodné, keďže by podľa súdu nevedli k objasneniu skutkového deja žalovaného skutku. K tomu kamerové záznamy nebolo možné zabezpečiť v prípravnom konaní, keďže žiadne z daného miesta skutku neexistujú.

Súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že skutok v zmysle obžaloby sa stal, spáchal ho obžalovaný a v zmysle nižšie uvádzaného právneho hodnotenia prípadu boli naplnené všetky zákonné znaky žalovaného úmyselného prečinu nebezpečného vyhrážania v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona v spojení s ustanovením § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona.

Pri prečine je súd obligatórne povinný skúmať tzv. materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona. Súd nezistil dôvody na aplikáciu materiálneho korektívu, pretože závažnosť prečinu spáchaného obžalovaným nepovažuje len za nepatrnú i vzhľadom na spôsob spáchania skutku, ku ktorému došlo na verejnom priestranstve v prítomnosti maloletých detí pri cieleňom vyhľadaní poškodenej z iniciatívy obžalovaného, ktorý zneužil vedomosť o dennom režime a zvyklostiach poškodenej.

Trestný čin nebezpečného vyhrážania je upravený v deviatej hlave osobitnej časti Trestného zákona medzi „trestnými činmi proti iným právam a slobodám“ a objektom je záujem na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami usmernením, spôsobením ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy. Predmetom útoku je jednotlivec, v tomto prípade to bola svedkyňa poškodená.

Obžalovaný bol v čase skutku spôsobilým všeobecným subjektom trestného činu nebezpečného vyhrážania z pohľadu veku podľa 22 odsek 1 Trestného zákona i z pohľadu príčetnosti (a contrario k definícii nepríčetnosti podľa § 23 Trestného zákona).

Objektívna stránka bola naplnená aktívnym konaním obžalovaného spočívajúcim vo verbálnom vyhrázaní sa poškodenej smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej o jej život a zdravie. Obsahom vyhrážky obžalovaného bola jedna z troch zákonných alternatív, a to vyhrážka obžalovaného poškodenej smrťou tým, že počas výkonu trestu vo väzení celý čas rozmýšľal, ako ju zabije. Smrť je definovaná v ustanovení § 142 odsek 2 Trestného zákona ako cerebrálna (mozgová) smrť.

Spôsobilosť vyhrážky obžalovaného vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej súd skúmal s prihliadaním na všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä na povahu vyhrážky, na fyzické a charakterové vlastnosti obžalovaného v porovnaní s fyzickými a charakterovými vlastnosťami poškodenej, ich vzájomný vzťah, správanie sa obžalovaného pri vyhrázaní sa i jeho správanie v minulosti.

Podmienka vedomosti o vyhrážke obžalovaného je u poškodenej splnená tým, že bola osobne prítomná na mieste, kde obžalovaný vyhrážku zabitím adresovanú jej osobe vyslovil (na ulici cestou od materskej školy).

Nerozhoduje početnosť útokov páchatel'a – počet vyhrážok, pretože postačuje aj jeden útok – vyhrážka. Rozhodujúca je intenzita a to, či existuje reálny predpoklad, že páchatel' hrozbu voči poškodenej aj zrealizuje. Hrozba smrťou musí byť samotným cieľom konania páchatel'a. Ak by taká hrozba – vyhrážka bola len prostriedkom na vynútenie určitého správania, išlo by o trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že pri osobe obžalovaného, ktorý sa podľa vlastných slov sám trikrát dopustil pokusu o samovraždu, bol podľa úradných záznamov v minulosti opakovane trestnoprávne i deliktuálne postihnutý za násilné konanie voči tretej osobe vrátane jemu blízkej osoby a preukázateľne minimálne raz na úrovni priestupku fyzicky napadol samotnú poškodenú H. B., svedkyňu poškodenej jeho osoba nedávala žiadne záruky, že ide z jeho strany o nie vážne mienené vyjadrenie. Preto u obžalovaného v daný deň s prihliadnutím na jeho osobu existovali dôvody, ktoré by ho dovedli k vážne mienenej nebezpečnej vyhrážke smrti v zmysle § 142 odsek 2 Trestného zákona s objektívne daným predpokladom jej zrealizovania voči poškodenej, teda že by bol potencióálne schopný vyhrážku daného charakteru zrealizovať a poškodená si zo slov obžalovaného mohla vyvodit' reálny predpoklad zrealizovania hrozby.

Trestný zákon žiadnym spôsobom nedefinuje obsahové, či gramatické náležitosti verbálneho prejavu pri nebezpečnom vyhrázaní, preto samotná skutočnosť, že obžalovaný použil vetnú konštrukciu v minulom čase, že po celý čas vo väzení „rozmyšľal“, ako zabije poškodenú, nemôže byť dôvodom, tak ako tvrdila obhajoba, na vylúčenie právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako nebezpečného vyhrázaní. Podľa súdu išlo o nebezpečný verbálny prejav, ktorý navonok adresne voči osobe svedkyne poškodenej zhmotnil negatívne a pre jej život a zdravie ohrozujúce a nebezpečné myšlienkové pochody obžalovaného, ktoré mali trvať nie krátky čas, či jednorazovo, ale po celý čas výkonu trestu odňatia slobody, keď bol obmedzený na osobnej slobode a nemal možnosť osobne vyhľadať poškodenú. Hneď pri prvom osobnom kontakte s poškodenou, ktorý inicioval obžalovaný a nie poškodená, tieto svoje dlhodobé myšlienkové pochody a averziu voči poškodenej, v jej prítomnosti a v prítomnosti jej maloletých detí, vyslovil. Poškodená pritom mala vedomosť o tom, že sa tak stalo v deň, ktorý bezprostredne časovo nadväzoval na okamih jeho prepustenia z výkonu trestu. Aj táto vedomosť poškodenej o tomto časovom faktore a okolnosti bola reálne spôsobilá utvrdiť ju v jej obave o život a zdravie v dôsledku reálnej hrozby plynúcej z verbálnej nebezpečnej vyhrážky obžalovaného.

Súd pritom nezistil, že by vyhrážka obžalovaného bola len prostriedkom na vynútenie určitého správania od poškodenej. Súd teda nezistil, že by v tomto prípade išlo o trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona.

Dokazovaním bolo s dostatočnou mierou istoty preukázané, že obžalovaný verbálnu vyhrážku zabitím poškodenej adresoval a umocňoval dôraz svojho konania voči poškodenej tým, že jej zadržoval kočiar s maloletým dieťaťom a nasledoval ju popri staršom maloletom synovi po tom, ako ho opakovane posielala preč, na čo nereagoval. Zneužíval i situáciu na ulici, že v ich bezprostrednej blízkosti neboli tretie osoby a svoju fyzickú prevahu muža, čo umocňovalo pocit strachu u poškodenej. Taktiež si obžalovaný mohol všimnúť, že poškodená nemá pri sebe mobilný telefón, nakoľko poškodená s manželom zhodne vypovedali, že v tom čase disponovali len jedným mobilným aparátom a ten mal so sebou v práci manžel poškodenej. Poškodená sa podľa vlastnej výpovede snažila navodiť dojem, že mobil hľadá a chce zavolať o pomoc, čo v opisovanej situácii vyvolanej obžalovaným za stavu, že mobil pri sebe nemala, sa javí ako hodnoverná výpoveď.

Kvalifikačný moment spáchania trestného činu na chránenej osobe – blízkej osobe, ktorý podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 360 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, z pohľadu súdu bol naplnený po materiálnej i formálnej stránke s poukazom na § 127 odsek 5 Trestného zákona, nakoľko išlo o bývalých partnerov (druh a družka), ktorí v minulosti žili v spoločnej domácnosti po dobu viac ako jedného roka,

čo potvrdila poškodená i obžalovaný. Podporne i sestra obžalovaného. Vedomosť o ich spolužití mal aj súčasný manžel poškodenej.

Následkom konania obžalovaného bolo narušenie objektu trestného činu nebezpečného vyhrážania, teda záujmu na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami smrťou. Medzi konaním obžalovaného a následkom bol preukázateľne príčinný vzťah. Bez aktívneho konania obžalovaného by v čase skutku nedošlo k porušeniu objektu.

Subjektívna stránka bola naplnená formou priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona, teda obžalovaný spôsobom uvedeným v Trestnom zákone chcel porušiť objekt – záujem spoločnosti na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami smrťou. Obžalovaný už bol v minulosti právoplatne odsúdený za úmyselný prečin nebezpečného vyhrážania voči svojej bývalej manželke, preto ani jeho intelektové a mnestické schopnosti v pásme podpriemeru, podľa súdu, nedávajú dôvod na úvahu o zavinení formou nepriameho úmyslu podľa § 15 písmeno b/ Trestného zákona, či na úrovni trestnoprávne nepostihnuteľnej vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno a/ Trestného zákona.

Trest má podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (prvok individuálnej prevencie) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd bol pri ukladaní trestu obžalovanému pri uznaní viny z úmyselného prečinu nebezpečného vyhrážania v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona viazaný zákonom ustanovenou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody šesť mesiacov až tri roky.

U obžalovaného nebolo možné priznať ani jednu z poľahčujúcich okolností podľa § 36 písmeno a/ až písmeno o/ Trestného zákona (najmä teda okolnosti podľa § 36 písmeno j/, písmeno l/ Trestného zákona), nakoľko skutok spáchal vo veku štyridsaťpäť rokov, k jeho spáchaniu sa nepriznal a pred skutkom nevedel riadny život s poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenia, deliktálne postihnutia a tiež tú skutočnosť, že riadne nepracoval ani nemal snahu o zlepšenie svojej sociálnej situácie svojím aktívnym pričinením, a to napriek tomu, že mal vyživovaciu povinnosť voči vlastným deťom, ktorú si neplnil.

Súd u obžalovaného zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, nakoľko bol už za trestný čin odsúdený a nemá zahladené všetky odsúdenia. Odsúdenie Okresným súdom Poprad v konaní spisovej značky 6T/94/2018 sa (bývalá manželka). Preto aplikovaním § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. o desať mesiacov, zo šiestich mesiacov na úroveň šesťnásť mesiacov.

Súd uložil obžalovanému podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvadsiatich mesiacov, t.j. trest mierne nad zvýšenú dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby. Súd vzhľadom na osobu obžalovaného, s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, charakteristiku osobnosti s patologickými rysmi a prítomnými zmnoženými znakmi skôr negatívnej prognózy jeho resocializácie, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody v určenej výmere je nevyhnutný a nie je dôvod na jeho uloženie na zvýšenej dolnej hranici upravenej trestnej sadzby v kratšej výmere od šesťnásť mesiacov do dvadsať mesiacov. Rovnako tak súd nedohľadal dôvody pre aplikovanie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona, zákonnú sadzbu ustanovenú Trestným zákonom vrátane zákonného spôsobu zvýšenia jej dolnej hranice súd vzhľadom na pomery obžalovaného nepovažuje za neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti nepostačuje trest kratšieho trvania. Súd tu poukazuje aj na to, že horná hranica trestnej sadzby je až na úrovni troch rokov, teda tridsaťšesť mesiacov a uložený trest je o celých šesťnásť mesiacov nižší.

Trest odňatia slobody súd uložil obžalovanému ako trest nepodmienečný, nakoľko skutok spáchal v štvrtý deň tridsaťmesačnej skúšobnej doby (štvrtý deň ročného probačného dohľadu), ktorá mu bola súdom určená pri podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (Okresný súd

Prešov spisová značka 31PP/33/2023). V zmysle § 49 odsek 2 Trestného zákona z dôvodu, že súd odsúdil obžalovaného za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nebolo možné rozhodnúť o podmienenom odklade výkonu trestu podľa § 49 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona s určením skúšobnej doby podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona, resp. skúšobnej doby s probačným dohľadom podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona. Súd obžalovaného na výkon trestu v súlade s § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže v uplynulých desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody.

Alternatívne tresty súd u obžalovaného vylúčil, nakoľko nemá stále bydlisko ani prácu, teda preukázateľný zdroj obživy, preto výkon domáceho väzenia nepripadal v úvahu. Trest povinnej práce súd vyhodnotil ako nevhodný a neúčelný pre špeciálneho recidivistu a peňažný trest taktiež, tento by vzhľadom na pomery nemajetného obžalovaného ani nebolo možné vykonateľne uložiť.

Nárok na náhradu škody si svedkyňa poškodená v súlade s § 46 odsek 3 Trestného poriadku do skončenia vyšetrovania riadne a včas, čo do dôvodu a výšky, neuplatnila, preto o tomto nároku súd osobitným výrokom a postupom podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku alebo § 288 odsek 1 Trestného poriadku nerozhodoval.

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie a taký čin spáchal na chránenej osobe – blízkej osobe,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu. Odvolanie má odkladný účinok.